

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

|| Η ΩΡΑΙΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΕΤΤΑ ||

ΓΩΝΙΑ και απόγονοις έπικρατούσε τὸ πρῶτὸ τῆς 14ης Μαρτίου 1849 ὁ ὀλόκληρη τῆ Βενετία. Οἱ Βενετσάνοι κῦττασαν περίλυτοι καὶ σκυθρωποὶ τὸν λέοντα τὸν Ἁγίου Μάρκου. Τὸς φανόταν ἔτοιμος νὰ σωριαστῆ κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ μαρμαρίνου βᾶθρο τοῦ Ἁ γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ, ἡ περιήφαν ἑλισσοσκαρτεῖρα, κινδύνευε...

Μῆνες τώρα τὴν πολιορκούσαν ἀμέτρητα, ἀτέλειωτα τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συμμαχησεῖ ἄλλοι τους ἐναντίον τῆς. Ἡ Δημοκρατία τῆς Γένονας—ἡ μεγάλη ἀντιχρῆλος τῆς— ὁ ἀρχὸν τὸν Μιλάνου πρίγκηψ Βισκόντι, ἡ Δημοκρατία τῆς Μπολονίας καὶ ἡ Δημοκρατία τῆς Παδοῦς καὶ ἄλλες ἄλλες πόλεις τῆς Βορείου Ἰταλίας εἶχαν ἔνωθῆ με τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ τὰ στρατεύματά τους με γενικὸν ἀρχηγὸ τὸν Φραντζέσκο ντ' Ἀβολι ντι Πεσκάρα, τὸν τρομερὸ καὶ περήφανο στρατηγὸ, ποὶ καὶ μόνον τ' ὄνομα τὸ σκόρπιζε παντοῦ τὸν τρομό, πολιορκήσαν ἀπὸ τὴν ἑξῆς τὴν ὠραία νύφη τῆς Ἀδριατικῆς. Κατὰ θάλασσαν πάλιν ὁ φοβερὸς ναυαρχὸς τῆς Γένοβας πρίγκηψ Ἄνδρέας Ντόκια, ὁ τρομερώτερος θαλασσοκύριος τῆς ἐποχῆς του, εἶχε κατανησῆ τὸν ἀήτητο ὡς τότε στόλο τῆς γαληνοτάτης Δημοκρατίας καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ καταρῆνῃ κακῆ καὶ ὡς μῆσα στὸ δαμνητήριό του. Ἐτοὶ ἡ Βενετία βρισκόταν ἀπολεπισμένη ἀπὸ παντοῦ, πειναμένη, χωρὶς τροφίμα, χωρὶς καμμί ἐλπίδα βοήθειας ἀπὸ πουθενά, ἀναμένοντας μ' ἀγωνία ἀπὸ στιγμή εἰς στιγμή νὰ πῆσῃ στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν τῆς.

Κατήρια κα' ἀτέλειωτα βασίλευε παντοῦ. Βασεῖα ἡ σιωπὴ τῆς ἀτέλειωτας ἀπλώνονταν τόσο στὰ τῆς λαϊκῆς συνουσίας τῆς πόλεως, ὅσο καὶ στὰ μέληματα τῶν εὐγενῶν ὅσο καὶ ὁ αὐτῆς ἀκόμα τῆς πολυτελεστάτης καὶ μεγαλοπρεπέστατης ἀφουσεῖς τοῦ Δογικοῦ Παλάτιου.

Μέσ' στὴν ἐπιβλητικὴ αἰθουσά τους τὰ μέλη τοῦ τρομεροῦ Συμβουλίου τῶν Δεκα καθόντουσαν στῆς ψηλῆς ἔδρας τους ἀκίνητα, ἀμίλητα, κατηφῆ, χωρὶς νὰ βρῶσιν οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Σὲ μιά αἰθουσα τοῦ ἀνακτόρου, ἀκόμα ἐπιβλητικώτερη, βρισκόταν ὀλομόναχος ὁ Δόγης Τζιοβάννι Γαλιμπερτί, μάτμα προσπαθώντας νὰ νικήσῃ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρομό του. Ἀμίλητος, ἀκίνητος, μελαγχολικός, με τὰ μάτια ἀπάλανα, συλλογιζόταν...

Συλλογιζόταν τὴ γυναῖκα του, τὴν ὠραία Μαριέττα Βεατρίτσα... ἡ ὀποια, χωρὶς νὰ τὸ θέλλῃ, εἶχε γίνεαι ἀτία ὀλης ἐκείνης τῆς καταστροφῆς...

Γιὰ μιά στιγμή ὁ Δόγης ἀνεπόσει ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ γάμου του μαζὺ τῆς καὶ ἡ ἀνόμησις αὐτῆ, ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ, ἀπειναντίας διανομοῖς τὴν ἀπόγονοῖς του.

Τὴν εἶχε πρωτοειδῆ τρία χρόνια μετὰ τὴν ἐκλογὴ του ὡς Δόγη τῆς Βενετίας, τὴν ἡμέρα τῆς μεγαλοπρεπέως ἑορτῆς τῶν γάμων του με τὴν Θάλασσα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Γαλιμπερτί, φρονώντας τὴν δόλομνηρ στολή του, περιστοιχιμένος ἀπ' τοὺς ἀνοήτους ἀρχόντες τῆς Γαληνοτάτης, καθόταν στὸ κατάστρομο τοῦ μεγαλοπρεπέως Δογικοῦ πλοίου «Βουκένταυρος», ποὶ τὸ περιστοιχίζαν χιλιάδες γόνδολες, καὶ πῆγαυε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι, νὰ πετάξῃ μέσα στὰ κῆματα τοῦ Ἀδρία, ὅπως γνόταν κατὰ χρομό, τὸ χρυσοῦ δακτυλίδι ποὶ συμβόλιζε τοὺς γάμους του με τὴ Θάλασσα.

Σὲ μιά στιγμή, καθὼς κῦτταξε γύρω του, εἶδε τὴ Μαριέττα καθυμένην τὴν πολυτελεστάτῃ γόνδολά τῆς, ποὶ ἦταν στολισμένη με τὰ χρῶματά του ὀκασμοῦ τῶν Μονάρχη. Γιατὶ ἡ Μαριέττα Βεατρίτσα ἦταν ὁ τελευταῖος γόνος τῆς ἀρχαιοτάτης καὶ πλουσιωτάτης οἰκογενείας τῶν Μονάρχη.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Δόγης, ἐνωμοῖς ἔνα δυνατὸ χτύπο μέσ' στὴν καρδιά του. Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή, ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἐπιγε στὸ καλὰ Μονάρχη γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Μαριέττα εἰς γάμον.

Ὁ θεῖος τῆς νέας, ποὶ ἦταν καὶ κηδεμόν τῆς—γιατὶ οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν πεθάνει δταν αὐτῆ ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρῆ—τὸν δέχτηκε μ' ἔξαιρέτως περιποήσεις, κατενθουσιασμένος γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ ποὶ ἔκανε στὴν ἄνεμιά του καὶ στὴν οἰκογένειά του. Καὶ ἀμέσως ἐκέλευσε τὴν ἀνεμιά του γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστῃ εἰδηρ.

Ἡ Μαριέττα ὅμως, δταν ἄκουσε τὴν αἴτησῃ του

Δόγη, χωρὶς νὰ διατάξῃ οὔτε στιγμή, τὴν ἀπέρριψε ἀσύζητη.

Ὁ Τζιοβάννι Γαλιμπερτί ἔμεινε καταπληκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνοιση αὐτῆ καὶ φρόντισε νὰ μᾶθῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς. Ἐτοὶ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐμπάτριοι (κατάσκοποι) τῆς Δογητῆς ἀστυνομίας, τὸν ἐπληροφόροῦσαν πὼς ἡ Μαριέττα ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἐρωτικῆς σχέσεις με τὸν ἀρχηγὸ τῶν Γερμανῶν μισοφόρων τῆς Βενετίας, κόμητα Χάιντς φὸν Ρούτλινγκεν, ἔνα νεαρότατο Βαυαρὸ εἰσαπτήριθ, ὄμοῖον σάν ἄγγελο καὶ ἀνδρείον σάν λιοντάρι.

Ἐξὸ φρενῶν τότε ὁ Δόγης, διέταξε ἀμέσως τὸν Χάιντς, ἡ Ἐντομο, ὅπως τὸν ἔλεγον οἱ Βενετσάνοι, νὰ ἐπιδιωθῆ με τοὺς μισοφόρους του στῆς γαλιέρες τῆς Γαληνοτάτης καὶ νὰ ἐκστρατεύσῃ στὴν Κρήτη, ποὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν εἶχαν καταλάβει ἀπ' τοὺς Βενετούς. Τὸν ἔστειλε ἐκεῖ κάτω με τὴν βεβαιώτῃρα διὰ θά σκοποῦσαν. Καὶ πρόφατῃ, ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ Δόγης πῆγε πάλι στὸ καλὰ Μονάρχη, ἀνήγγειλε δτι ὁ Χάιντς φὸν Ρούτλινγκεν εἶχε σκοποθῆ στὴν ἐκστρατεία τῆς Κρήτης καὶ ἐπανάλαβε τὴν αἴτησῃ γάμου.

Ἡ Μαριέττα, μιά κα' ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε σκοποθῆ, δέχτηκε αὐτῆ τὴ φορὰ τὴν αἰτήσῃ του καὶ ἔτοὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγους καιρὸ παντρεύτηκε τὸν Τζιοβάννι Γαλιμπερτί καὶ ἔγινε Δόγισσα τῆς Βενετίας.

Στὸ χρόνον ἐπάνω ὅμως, ὁ Χάιντς φὸν Ρούτλινγκεν, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Δόγης δίδετοσε φρενῶς πὼς εἶχε σκοποθῆ στὴν Κρήτη, γύρωσε στὴν Βενετία θυμαίνετῆς καὶ περισσώτερο δοξασμένους ἀπὸ κατὲ ἄλλη φορὰ. Ὅχι μόνον δέν εἶχε σκοποθῆ, ἀλλὰ ἀφοῦ κατερότισσε τοὺς Τοῦρκους, εἶχε ἀνακτήσει διὰ τὴν Κρήτη.

Θέλοντας καὶ μὴ τότε ὁ Δόγης, ἀναγκάστηκε νὰ ὀργανώσῃ μεγαλοπρεπεῖς ἑορτῆς, τιμῶντας τὸ γυρισμὸ τοῦ νικητοῦ. Ἐπειθὶ ὅμως φρόδταν μῆπως ἀνανεωθοῖν ἡ σχέσις τῆς γυναίκας του με τὸν Ἐντομο, διέταξε τοὺς κατασκόπους του νὰ τοὺς παρακολούθουν ἄγρυπτα.

Καὶ δέν εἶχε ἄδικο, γιατί, σὲ λίγες μέρες, οἱ ἐμπάτριοι του τοῦ ἀνεφέραν δτι οἱ δύο νέοι συντηνῶτο χωρὶς κατὲ βράδυ στὴν Γκαλαρία τῆς Μαρία Φερμόζα.

Τότε ὁ Δόγης, μακνόμενος γιὰ τὴν προδοσία, ἀπεράσιε νὰ ἐκδικηθῆ με τὸν φρικτότερο τρόπο τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ φίλο τῆς.

Ἐτοὶ, δταν τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Χάιντς ἐπῆγε στὴ Γκαλαρία ὀπου συντηνῶτο χωρὶς με τὴν Μαριέττα, δέν τὴν βρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ, ὅπως πέντα. Ἄντ' αὐτῆς ὅμως εἶδε καταγῆς ἔνα φέρετρο σκετασμένο με μαφό μεταξοτὸ πανί. Ἐνα καιρὸ προσάσθηα τοῦ ἔσφιξε ἀμέσως τὴν καρδιά. Πληρώσις, ἀνασπῶσε τὸ πανί καὶ τότε ἔνα φοικαλὸ θέαμα, ποὶ ἔκανε τὸ αἵμα του νὰ παγώσῃ μέσ' στῆς φλέβες του, παρουσιάστηκε στὰ μάτια του. Μέσα στὸ φέρετρο βρισκόταν ἔξαπλωτῆ, ἀκίνητη, ἡ Μαριέττα Βεατρίτσα Μονάρχη, Δόγισσα τῆς Βενετίας. Ἦταν ζωντανή, ἀλλὰ... ἡ κόγχες τῶν ματιῶν τῆς ἦσαν ἀδειες ἐντελῶς...

Τὰ ἀγαπημένα, τὰ μάγα ἔχουν μάτια, ποὶ ἐγοῦτσαν ὅλη τὴ Βενετία, ἔνα καιροῦγγο, ἀπῆσιε γιὰ τὴ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ θέοι τους!...

Ὁ Χάιντς ἦταν ἔτοιμος νὰ ἔξαπλωθῆ διπλά στὴ δύστυχη ἀγαπημένη του γυναῖκα, νὰ κλάγῃ κοντὰ τῆς, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ, δταν ἔξαιρνα, μέσ' στὸ σκοτάδι, ἔξωσιμος ἔνα σωρὸ σκιῆς ποὶ τὴν πλησιάζαν ἀνὰ-ἀνὰ. Ἀμέσως καταλάβε τί τὸν περιέμενε. Οἱ ἐμπάτριοι καὶ οἱ μαχαροβνῶντες τοῦ Δόγη ἔρχόντουσαν νὰ τὸν λάβουσιν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸν κλύρο τους, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ κα' αὐτόν. Ριγηροσά, ὄμο ἀσπῆγῃ τότε, ἔξωσιλος καὶ σκαρῆζοντας τρομερῆς σπᾶθῆς γύρω του, χινοῦσας ἄφροντο τὸ αἵμα τῶν καιροῦγγων, ἀνοῖξε κόλυμπος, ἔφθασε ὡς τὸ κανάλι καὶ ἐκεῖ φῆστηκε μέσ' στὸ νερό. Ἐπειτα, δολομῶντας, ἔφρασε ὡς τὸς στραπῆνες του, ζήτησῃ ἀμέσως τοὺς Γερμανοὺς μισοφόρους του, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἦσαν πιστοὶ κα' ἀποσιωσμένοι, ἔφρασε μαζὺ τους τὴν ἔξοδο τῆς πόλεως, σκότωσε τοὺς Βενετσάνους φρονοῖσις καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν Βενετία. Οἱ ἐμπάτριοι τοῦ Δόγη ἐντομεταξὺ, μιά καὶ δέν μποροῦσαν νὰ τὸν συλλάθουν, παρέλαβαν τὴν δύστυχη ὀμοῖνη Μαριέττα καὶ τὴν ἐφύλακισαν σ' ἔνα μακρινὸ μοναστήρι.

Ὁ Χάιντς φὸν Ρούτλινγκεν φρονώντας ἀπὸ τὴ Βενετία, ἄφρασε γιὰ κάμποσον καιρὸ τὸν Δόγη νὰ χαρῆ τὴν ἐκδίκησῃ του. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτοῦ, ἔ

Τὴν ἐφύλακισαν ὁ ἔνα μακρινὸ μοναστήρι...

κείνος γούριζε στις γειτονικές έπαυράειες και ξεσήκωνε δλους τους ήγμενούς και τις Δημοκρατίες σέ πόλεμο εναντίον τής Βενετίας. Έτσι κατορθώσε νά τους ένόση δλους και τώρα τά στρατεύματά τους παλοκορούσαν τήν γαληνοτάτη Δημοκρατία...

Όλα αυτά σκεπτόταν ό Δόγης Τζιοβάνι Γαλιμπερτί έκείνο τό πρωί, μέσα στη σιωπηλή αίθουσα του άνακτόρου του.

Ξαφνικά, σέ κάποια στιγμή, χτύποι δυνατό άκούστηκαν στην πόρτα. Ένας υπηρέτης μπήκε σέ λίγο μέσα και ελεγε:

— Έκλιματόδατε, κάποιος ξένος ήθελε πού θέλει νά σάς μιλήσει άμέσως.

— Δέν δέχομαι κανέναν... όποιοσδήποτε και άν εινε αυτός, άπάντησε δόσθως ό Δόγης.

Μά δέν είχε τελείωσε ακόμα τή φράση του και ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας είπατριδής με καταταμένη τήν άτσάλνια πανοπλία του και ελεγε:

— Χά!... Χά!... Δέν δέχομαι κανένα, ό Δόγη τής Βενετίας; Μά δέν ξέρεις λοιπόν ότι ό Φραντσέσκο Πεσοκάρα κυριευσε τους πάγκους τής Βενετίας και ότι ό άρχον τής Μολόνια και ό μισθοφόροι τών Βισκόντι έμπήκαν μέσ' στην πόλη; Έβγα λοιπόν νά τους χτυπήσει, Δόγη τής Βενετίας. Οι μισθοφόροι τής Γαληνοτάτης προσχώρησαν στους έχθρους και τήν παρέδωσαν στά χέρια τους...

— Άνδρόο! φώναξε ό Γαλιμπερτί, είμαι ακόμα ό Δόγης τής Βενετίας.

Έκείνη όμως τήν στιγμή έφθασαν ως τ' αυτιά του φωνές του πλήθους άπέξω πού φώναζε:

— Κάτω ό Γαλιμπερτί! Κάτω ό Δόγης! Θέλουμε ειρήνη και ψωμί!... Θάνατος στον Δόγη!...

Ένώ συγχρόνως από τά παράθυρα έμπαιναν μέσα ή πέτρες πού έρχονταν κατά του Δογικού άνακτόρου οι έξαγριωμένοι Βενετσάνοι, οι όποιοι είχαν άρχισει τώρα νά κατακλιζούν τους διαδρόμους του.

Τότε ό άγνωστος πού είχε μπη μέσα στην αίθουσα, κατέβασε τή σιδερένια προσωπίδα του, στάθηκε μπροστά στον Δόγη και με φωνή πού τόν έκανε νά άνατριχιάσει, τού ελεγε:

— Με γνωρίζεις, Δόγη τής Βενετίας; Είμαι ό Χάιντς φόν Ρούτλιγκεν, Άνανδρος, δολοφόνος και άρρωτηριαστή γυναικών, έτοιμάσου νά πεθάνης! Προγγυημένος όμως θά μού πής, πού έχεις κρυμμένο τό θύμα σου...

Μά τήν ίδια στιγμή τό πλήθος εισώρησε μέσ' στην αίθουσα και ένας οακένδντος ψαφούς, όπλισμένο μ' ένα καμάκι, ώρμησε εναντίον του Δόγη φωνάζοντας:

— Ματωμένε σκύλε, πέθανε! Λάβε τήν αιτή για τόν πατέρα μόν και για τόν άδελφό μόν πού πέθαναν άδικώς στη φυλακή!

Κ' έχωσε τό καμάκι τόν μέσ' στό κεφάλι του Δόγη. Άμέσως ό Τζιοβάνι Γαλιμπερτί σωριάστηκε στό πάτωμα νεκρός.

Έτσι ό Χάιντς φόν Ρούτλιγκεν δέν μπόρεσε ποτέ νά μάθη σέ ποιό μοναστήρι ήταν θαμμένη ή ζωντανή ή τυφλωμένη λατρευτή του.

Στό Δογικό παλάτι τής Βενετίας, σέ μία άπ' τες μεγάλες αίθουσες βρισκονταν ως σήμερα κρημασμένες δύο προσωπογραφίες. Κάτω άπ' τήν μία μένε τά έξι: «Η ώραία Δόγισσα Μαριέττα Βεατρίκη Γαλιμπερτί, τό γένος Μονάφι».

Κάτω δέ άπ' τήν άλλη: «Τζιοβάνι Γαλιμπερτί, τιμωρήθηκε άπ' τό χέρι του λαού τής Βενετίας στις 14 Μάρτιου 1489».

ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Προσπιώτερο ν' άρίνης τό πλοίο σου στους άνέμους παρά τήν καρδιά σου στις γυναίκες, γιατί ή θάλασσα εινε λιγότερο άπιστη από αυτές.

Κι κέρω ν.

Η γυναίκα ή άγατά ή μισεί. Μέσος όρος δέν ύπάρχει.

Πούπλιος.

Η φιλάρεση γυναίκα εινε βάρος άφόρητο. Ίουβενάλης.

Δέν ύπάρχουν γυναίκες πού ή άξία τους νά διαρκη περισσότερον καρό από τήν όμορφιά τους.

Λαοσοφουώ.

Η γυναίκες προτιμούν νά ύποτιμάται μάλλον ή άρετή τους παρά τό πνεύμα κ' ή όμορφιά τους.

Φοντενέλ.

Η γυναίκα νομίζει ότι έπιθυμει τήν παρουσία του φίλου της, ενώ πραγματοκά δέν έπιθυμει παρά τόν έρωτα.

Μπαλζάκ.

Όταν μία γυναίκα άποκατά φίλο, φροντίζει νά ήδη τί γνώμη έχουν γι' αυτόν οι άλλοι και όχι αυτή ή ίδια.

Σαμφορ.

Η κολακεία καταστρέφει περισσότερο άπ' τόν έρωτα τις γυναίκες.

Αεδίσ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Α

Ένας άνδρας, άνήσυχος και άεικίνητος. Πολυτεχνίτης; άλλά όχι και... έρημοσίτης. Μία αύτεβιογραφία του με λίγα λόγια. Ο Ντούλ και τό καθήνη. Μία περιοδεία του στην Άρρηκή. Ο γάμος; τω. Ο Κόναν Ντούλ και ό Όσαρ-Ουάιλδ. Πότε και πώς πρωτοφανηκε ό Σέρλος Χόλμς. Η περιέργεια δύο διαβατών.

Πρό τριμήνου γιορτάστηκε στην Άγγλία ή έβδομηνονταετής (22 Μαΐου 1859—22 Μαΐου 1929) τού συγγραφέως Σερ Άρθούρου Κόναν-Ντούλ, τού δημιουργού τού Σέρλος Χόλμς.

Ο Ντούλ επί τήν εικόφια τής εορτής αυτής έκαμε τόν έξη; ά-πολογισμό τής ζωής του:

«Η ζωή μου έως τώρα ήταν τόσο ποικίλη και περιπετειώδης, πού θά ήταν πολύ δύσκολο στον κανένα νά τήν μιμηθή. Έμαθα ή σημαίνει νά εινε κανείς φτωχός και ή σημαίνει νά γίνη κανείς πλούσιος. Άπόχησα μεγάλη πείρα τών ανθρώπων και γνώρισα καλά πολλούς διατρεπείς άνδρας τής εποχής μας. Κατέγιναι και πήρα δί-πλωμα στην ιατρική, έξασκήθηκα σέ διάφορα σπόρ, στην πυγμαχία, τού ριζικε, τό αυτοκίνητο, τό φουτ-μπάλ, τήν άεροναυτική, τό πατι-νάς. Είμαι ό πρώτος πού εισήγαγα τήν χρηση τών σπας για μακρυ-νά ταξείδια στην Έλβετία. Έταξείδεγα έφτά μήνες με μία φαλα-νοθηρίδα στις άρκτικές ζώνες και έπειτα κατά μήκος τών άκτών τής Άφρικής. Παρακολούθησα και έλαβα μέρος στους τρεις πολέμους τού Σουδάν. Η ζωή μόν εινε πλουσία σέ άνέκδοτα. Τά τελευταία μου χρόνια θά τά άφιερώσω για νά είπω στον κόσμο τά άποτελέ-σματα 30 ετών μελετών μου για τόν πνευματι-σμό και τις άπόκρυφες έπιστήμες. Για τόν σκοπό αυτό έκαμη διαλέξεις μπρος σέ μισό εκατομμύ-ριο ανθρώπων κ' έγραφα ένένα βιβλία επί τού θέματος αυτού. Νομίζω ότι όλα τά έργα μόν άνε-χόνται σέ 60. Όλα τά έργα μόν με όρεξι και πραγματικό πάθος. Αιτή, με λίγα λόγια, εινε ή αυτεβιογραφία μου...»

Νά τώρα και μερικά άνέκδοτα άπ' τή ζωή τού Ντούλ:

Τά πρώτα χρόνια τής μαθητικής του ζωής πέθαναν πολλή μονότονα για τόν συγγραφέα, με-σα σέ χίλιες δύο οικονομικές δυσχέρειες. Ο πατέρας του κέρδιζε λίγα κ' ή μητέρα του έστε-φειτο τών πάντων. Ο Άρθούρος για νά τήν πα-ρηγορή τή έλεγε συχνά:

— Μητέρα, όταν μεγαλώσω, θά σάς άγορά-σω ένα βελούδινο φόρεμα, ένα ζευγάρι ματο-γυαλία χρυσά και θά σέ κάμω νά περάσεις άναπαυμένα τή ζωή σου.

κοντά σ' ένα τζάκι με άφθονη φωτιά.

Όταν ήταν μικρός ό Ντούλ, ήταν ζωηρός πού και είχε καθημε-ρινούς κωιγάδες με τους συμμαθητές του. Ένα βράδυ γούρισε στο σπίτι του, έπειτα από ένα κωιγά με κάποιον συμμαθητή του, με τό πρόσωπο κατάμεινο από τις γουδιές!

— Τί έπαδες; τόν ρώτησε ή μητέρα τού τρομαγμένου.

Κι' ό Άρθούρος άπαθέςατα:

— Αυτά δέν εινε τίποτα! Νά ίδης έκείνο τό μάτι!...

Έλος, ύστερα από τις πολλές τις τρέλλες του, άναγκάστηκαν νά τόν κλείσουν σ' ένα σχολείο έσωτερικόν και έτσι διορθώθηκε λίγο.

Άπό τό σχολείο αυτό έπήγε έπειτα στο Πανεπιστήμιο τού Έδιμ-βούργου και πήρε τό δίπλωμα τής Ιατρικής.

Ο Ντούλ έχει φανατικούς άναγνώστας. Στην άρχη πολλοί πι-στειαν πως ό ήρωος τού Σέρλος Χόλμς εινε κάποιος φίλος του άστει-μούτος. Μία μέρα μάλιστα δύο διαβάτες άνέβηκαν στο σπίτι τού Ντούλ και ζήτησαν νά δούν τόν... Σέρλος Χόλμς!

— Έγώ είμαι! τούς λέει ό Ντούλ.

— Δέν τού μοιάζει.

— Νά σάς τό άποδείξω. Σ' έρχεσαι, λέει άμέσως στον ένα, από τά πρόσαιτα τού Λονδίνου. Σ' έ λέει στον άλλο, είσαι Σκώτος συγγραφέας.

— Πώς τό κατάλαβες; ρωτάει έκκληρικός έκείνος. — Από τό βιβλίο πού έχεις στην τσέπη σου και τήν προφορά σου. Κανένας άλλος, εκτός από ένα συγγα-φέα, δέν θά ένδιαφερότανε για τό φίλο αυτό. Έπί-σης ή λάσπη τών παπουτσιών του φίλου σου δείχνει από πού έρχεται.

Κ' έτσι ήταν πράγματι. Οι δύο αυτοί άνθρωποι ή-σαν φτωχοί συγγραφείς θεατρικών έργων.

